

А. Бесіер

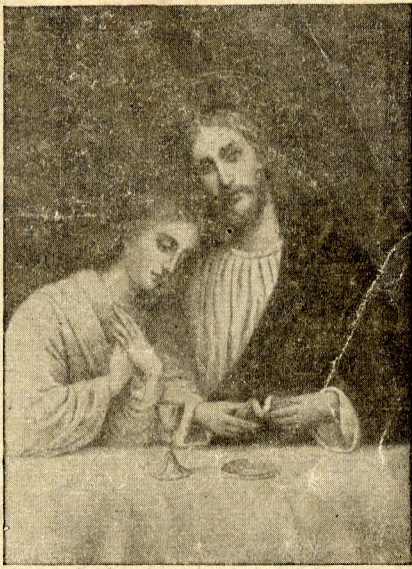
Малий Петрусь

~~630~~

~~58~~ ~~2000~~

~~М. П. Н. 1/6/19~~

Малий Петрусь

ЛІТЕРАТУРНО-ВИДАВНИЧИЙ ІНСТИТУТ

»ДОБРА КНИЖКА«

ЛЬВІВ, ул. СОДОВА 4.

поручає для молоді отсі книжки:

Бесієр А.: Малий Петрусь, апостол св. Причастя дітий.

Голос Ісуса в Найсв. Евхаристії

Лежогубський, о. Т.: Христос між нами.

Клюг, Др Й.: Боже Слово.

Клюг, Др Й.: Життєві питання.

Лужницький, О. Т.: Оставьте дѣтей приходить ко мнѣ (Пояснення катехизму).

Лягерлеф, С.: Легенди.

Май, К.: Воскресення — опов. з 6 образк.

-- Проклятий » 2 »

— Сердешня мати » 4 »

Маркевич, о. Др Й. ЧСВВ.: Християнська організація молоді.

Спомин з терневої дороги з обр.

Чубатий, М.: Митрополит І. Потій.

Сосенко П.: Про славного лицаря Сірка з 10 образками.

Стівензон Ю.: Острів зі закопаними скарбами — повість.

Опільський Ю.: Іду на вас — іст. опов.

Поліщук К.: Золоті зернятка — опов.

Чайковський, Др А.: За сестрою — іст. оп.

— Віддячився — опов.

— На уходах — повість

Злотополець-Федів: Син України укр.

Робінзон з кольоров. ілюстр.

Верн Ж.: Зоря півдня — опов. з обр.

Ш 9 (49 р) 6

Книжечку „Малий Петрусь“ печатано за дозволом
Преосв. Перемиського Ординаріату.

(Ч. 536/орд. — 1922).

3158.

Львівська наукова бібліотека
345

— З ПЕЧАТНІ ОО. ВАСИЛІЯН У ЖОВКВІ —

26. 23. 83,900

Як Петрусь тішився красою Божого світа

Оповідання про малого Петруся не є казкою*); до недавна можна було його бачити й пізнати. Жив він над морем у Сент-Мольо, в північно-західній Франції.

Під свято Івана можна було бачити Петруня, як гонив по лугах за мотиллями й усякими хрущиками. Байдуже було йому це, що на тім полюванні плямилися пилом цвітів його сніжно-білі панчішки; як уважливий мисливець мусів він уполювати що найкращі водянки й мотилі. Колиж постуденіло й не стало ярких мотилів, біг малий Петрусь над море.

Два рази на добу міняє море свій позем; раз стоїть вода високо й обливає побережжа, то знова відпливає, полишає їх кілька годин відкритими. Цього відпливу води тільки й ждав Петрусь. З сіткою на риби вступав тоді босий на вільне від води морське дно. А на цьому дні, треба вам знати, полишає море по відпливі багато всяких рачків та скорупниць. От і ловив наш малий Петрусь тих рачків та мушель своєю сіткою, та нераз було й назбирає їх повну торбину. Було це його найлюбішою втіхою.

*) Усе, що розказуємо, є правдиве. З Петрусевих листів тільки дещо змінюємо, щоб не врозити люд'я, котрі ще живуть.

Та малий Петрусь не тільки бавився; ні, він умів також і працювати. Вчився, розв'язував рахункові задачі, писав диктати й переповідав оповіданнячка. І в час, як дозрівали яблука, як молотили по стодолах збіжжа, ішов Петрусь до школи з книжками під пахою, щоби в товаристві свого Ангела Хоронителя читати, писати й рахувати.

Як Петрусь прийшов до Ісуса

На празник св. Івана Хрестителя скінчив Петрусь семий рочок. Кілька днів перед празником почалася в Сент-Мольо велика місія.

Щоби місія принесла душам добро, треба багато Божої ласки, треба також, щоби багато людей молилося за навернення грішників, а особливо, щоби молилися невинні діти. І тому то дозволено Петрусеви приступити до св. Причастя. Від того дня приймав Петрусь щоденно св. Причастя, щоби так сповнити бажання Святішого Вітця, Пія Х. А цей Святіший Отець завізвав християн у цілім світі, щоби не боронили молоденьким дітям приймати навіть щоденно Ісуса в Найсвятішій Евхаристії.

Це діточе Причастя було справді добрим зерном, що впало на врожайну ниву і принесло багаті плоди. Цей «Небесний Хліб» ця «Манна Евхаристійна» дала здоровля діточій Петрусевій душі, принесла їй радість і силу і згодом прибрала цю молоденьку душу чудовою красою чеснот. І саме цього бажав Ісус, коли сказав: «Не бороніть дітям приходити до Мене». Бажав

Ісус мати діточок біля Себе, освічувати їх Своїм світлом і ogrівати їхні серденьки Своєю любовю. Бажав також входити у св. Причастю до цих невинних сердець, щоби тії молоденькі серця зростали скоро і багатіли в радість, красу й силу.

Але настали часи, що християни забули на горячі бажання і заповіт Ісуса і не допускали дітей до Нього. Але промовив Намісник Ісусів, Папа Пій Х.¹ і не дозволив довше спиняти дітей від Ісуса.

І так, близько Ісуса наш Петрусь не тільки сам став щасливим, дужим та гарним душею, але став також апостолом для других.

Правда, не виходив він у церковних ризах на проповідницю, не голосив духовних наук. Але ще вимовніше він проповідав своєю молитвою і своїм гарним приміром. День за днем, як довго була місія, він ревно молився о ласки для душ і день за днем приймав Ісуса у св. Причастю. А цей вид хлопчини, що побожно зложивши рученята, чекав щоденно на Ісуса у стіп престола; — цей вид промовляв до людських душ сильніше, як яка проповідь.

¹ По приказови Папи Пія Х. обовязані родичі й отці душпастирї допускати дітей до св. Прчастія (бодай у Великоднім часі), коли тії діти мають початки вживання розуму, це є розміють, що св. Причастя є свята річ. Докладніше знання не є вимагане. А початки вживання розуму мають у нас діти в 6-7-ім році життя, а часом і скорше, і такі діти можуть і частіше, а навіть щоденно приймати Небесний Корм св. Причастя.

А й маленькі Петрусеві товариші цю проповідь гаразд порозуміли. Тож, коли кінчалась місія, вибрали Петруся секретарем, цеб то писарем діточого »Евхаристійного Союзу«.

Секретар Евхаристійного Союзу *)

Як писар Союзу переписувався наш Петрусь частенько з Отцем Місіонарем. Писав йому про це, як Союз розвивається, що роблять його члени. Ось так повстала між ними переписка, з якої подаємо тут декілька листів, сердешних листів малого Петруся. Спершу можна було в них зустрічати деякі похибки, та з часом ставали блуди все рідші й рідші. Ось такий то перший лист дістав Отець Місіонар від Петруся:

Сент-Мольо, цвітень 1912.

Любий Отче!

Це я, малий Петрусь, хочу Вам розказати, що я від часу місії думав про Вас кожного дня.

Коли Ви відїхали, сказали мені великі діти, що Ви йшли з ними аж на залізничий дворець. І я бувби радо пішов, але я маю щойно сім літ і Мама кладуть мене все о 8 годині до ліжка, чи літом, чи зимою.

В неділю скінчилися малі фєрії; я вернув до школи, а пан профєсор каже, що вдоволений з мене, бо я тепер добре вчуся. Мушу щодня пильно працювати, коли щодня причащаюся.

*) За Евхаристійний Союз напишемо при кінці книжечки.

Ще не все вдається мені виробити всі рахункові задачі і роблю деякі блуди в писанню, але дуже стараюся, щоби Вам, Отче, в кождім листі показати, що поступаю все вперед і що я ревний член нашого Товариства частого святого Причастя.

Правда, Отче, що Бог буде мене благословити, як буду його дуже любити? — А я люблю Його з цілого серця і повтаряю це щодня.

Від Вашого виїзду я тільки раз опустив св. Причастя, але це не моя вина, прошу не гніватися за це на мене.

Це було так: прийшов я до церкви дуже рано, але не було Служби Божої. Люде ждали на похорон і ніхто не звернув уваги на мене малого. Так то я того дня не запричащався і мусів так іти до школи.

Мій старший братчик Івась належить також до першого кружка нашого Товариства і також щодня причащається. То я намовив його до цього.

І я тим дуже радію, бо відчуваю, як малий Ісус тішиться з того, що так багато дітей щодня причащається.

В дома я не вередую вже майже ніколи. Тато картають мене однак часом при столі за це, що встаю заскоро нераз і без позволення від стола і що сварюся деколи з малою сестричкою.

Мають мене вибити, але цього ще досі не зробили і маю надію, що й не зроблять.

Петрусь.

Чиста, побожна душа.

Цвітень 1912 р.

Любий Отче!

Приємно мені писати до Вас і сказати Вам, що все дуже люблю Ісуса Христа і Пречисту Діву Марію. Але не знаю, чи також і Вони мене так люблять, бо в мене багато хиб і мама казали мені писати Вам про це.

Я не все послушний.. коли мені кажуть не сваритися з сестричкою Оленкою. Раз навіть... ми трохи побилися, але обіцюю Вам, Отче, що це вже ніколи не повториться.

Я лінєвий, як медведик і кривлюся нераз, коли маю вчитися щонебудь на пам'ять. Відповідаю також зухвало пані вчительці.. і вередую троха, коли мені кажуть їсти зупу, або рибу.

Це всі мої хиби. Богато їх у мене, але хочу з них поправитися, щоби малий Ісус тишився кожного ранку, коли причащаюся.

Я навчився на пам'ять цеї молитви, що є в Апостольстві. Відмовляю її щодня, коли збуджуся зі сну, щоби цілий мій день був для Серця Господа Ісуса і для душ у чистилищі.

Підчас Служби Божої відмовляю також молитви. Молюся за Апостольство, за Святого Отця, за маму, тата, за Івася, Оленку й за себе.

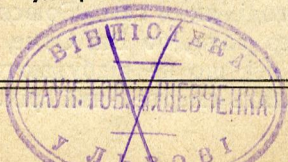
Повтаряю все коротку молитву, яку навчили мене мама:

»Вчини так, Ісусе, щоби я став дужий і чемний. Бережи і благослови тата, маму, Івася, Оленку й усіх.«

Петрусь

Ісусе любий, Спасе мій,
Хай завжди я буду Твій;
І не будячча, а гарний цвіт
Хай буде ранок моїх літ!

До писка. Чимраз більше дітий вписується до нашого Союзу. Я всіх маю записаних у книжочці.

Десять причащається щодня, осмеро два рази на тиждень, трицять що неділі. Приступаємо всі разом до св. Причастя. Ніхто не згубив своєї відзнаки. Цілую Ваші руці, Отче.

Петрусь.

Петрусь апостолом серед родини.

Май, 1912 р.

Любий Отче!

Бабуня сварили на мене вчора за те, що причащаюся щодня, і казали що вони цього не роблять, хоч вони старші. Сказали мені: »Досі ти замало чемний.« Я відповів їм так, як Ви нам, Отче, говорили: »Бабуню, то не тому я причащаюся щодня, що я чемний, але тому, щоби таким бути і обіцюю Вам пильнувати себе.« Від того часу бабуня вже не говорять нічого.

Рано, як встану, збираюся вже сам. Івась помагає мені тільки заціпати черевики, а потім сходимо тихо по сходах, щоби не збудити тата і йдемо до церкви.

Все таткови говорю про це, що треба конче відбути Великодну Сповідь. Молю Бога що ранка, щоби й тато молились і плачу часто, але тільки тоді, як я сам. Боюся, що піду до неба сам, без тата, бо Ви, Отче, раз говорили мені, що ті всі, що не відбувають Великодної Сповіді, роблять смертельний гріх. Я переказав

це татови, та вони казали мені тихо сидіти. Прошу помолитися за них. Цілую Ваші руці.

Петрусь.

Червень, 1912 р.

Татко сказали при столі, що не треба молитися; а я чуючи це, почав плакати й сказав батькови: Треба часто молитись і приступати до св. Причастя.

Прошу дуже помолитися за татка, а також позичити мені кілька книжок, щоби ними можна татка повернути.

Ви, Отче, все говорили нам підчас місії, що ми повинні не тільки скріплювати віру в наших родичів, але й молитися за них гарячо. Тому я щодня клячучи, при ліжку вечером повтаряю після кожної молитви: »Ісусе маленький, наверни татка на добру дорогу!«

А коли дістаю ласощі, то даю половину вбогим, що приходять до нас у суботу і прошу їх, щоби молилися за навернення тата.

Петрусь.

Липень, 1912 р.

Доношу Вам нині радісну новину, Отче: мама приступають зі мною щодня до св. Причастя! Тому що причащалися досі тільки в неділі, я сказав їм:

— Мамочко, чому не причащаєтеся так як я щодня рано, щоби повернути татка?

Мама пригорнули мене й не відповіли нічого, але вже від другого дня зачали ходити щодня до св. Причастя разом зі мною та Івасем.

Дуже цим тішуся. Тепер уже певно на-
вернемо татка.

Петрусь.

Що робимо для вбогих, робимо для Ісуса.

Серпень, 1912 р.

Слава Богу, що вже надійшли ферії, яких я нетерпеливо очікував. Ми виїхали на село, над море. Вчора зловив я 300 мушель, а Івась аж 400.

Вертаючи з побережжа, стрінув я бідного хлопчину, що збирав лахміття. Був він не більший від чобота мого татка. Тягнув за собою мішок, що був певно тяжший від нього.

Падав дощ, було холодно, хлопчина не мав на ногах черевиків. Ішов від одної купи сміття до другої й вибирав лахміття. Трійох старших хлопців несподівано кинулося на нього, щоби видерти йому всьо, що мав у мішку. Тоді він почав серед плачу втікати, а хлопці кидали за ним камінням. Я кинувся на найстаршого і добре вибив його. Він таки зараз дав ногам знати й утік разом із товаришами.

Я спитав бідного хлопчину:

— Як називаєшся?

— Василько.

— Де мешкаєш?

— Коло моста.

— Де твої черевики?

— Не маю черевиків.

— Ходи, мама дадуть тобі.

— В мене нема мами.

— То мої мама дадуть тобі черевики.

Я завів його до нас і мама дали йому пару моїх черевиків, а також кусок хліба з маслом. Я поміг йому взутися і спитав його:

— Є в тебе круглі?

— Ні.

— Ходи, я дам тобі свої.

Я дав йому круглі і він пішов, радіючи та заїдаючи хліб з маслом.

Я був дуже вдоволений. Ви нам казали, Отче, що всьо, що робимо для вбогих, робимо для Ісуса. Я з радості став скакати.

— Як це приємно, мамо. Я дарував свої круглі й черевики Ісусови. Тато певно навернуться.

Петрусь.

Краще вмерти, як тяжко згрішити.

Вересень, 1912 р.

Любий Отче!

Скажу Вам тайну.

Перед місяцем пригадав я собі по святім Причастю проповідь про гріх і малого Мо я, мученика з Тонкіну, який умер, щоб лише тяжко не згрішити.

Отже просив я Ісуса, щоби дозволив мені радше вмерти, як поповнити тяжкий гріх. Я чув, що така молитва мила Ісусови і повторюю її тепер що вечера попри молитву за татка: »Прошу Тебе, Ісусе, позволь мені радше вмерти,

як допуститися смертельного гріха.« Добре я роблю?

Петрусь.

Як любо бути близько Ісуса.

Жовтень, 1912. р.

Я вернув до школи. Нині навчився я завданої географії. Вчився я також на память вірш, але не можу ще написати його Вам тут, Отче, бо він за довгий, тому, що... цілком я його ще на память не знаю, але хочу навчитися його, щоби владувати Ісуса, а в найблизшій листі перепишу Вам його цілого з памяти.

А тепер скажу Вам свої тайни:

Люблю ходити до церкви, бо тоді я сам один з Ісусом і розмовляю з Ним.

Часом відповідає Він мені, а часом ні, але з Ним мені так добре!

Все Йому кажу, щоби навернув тата.

Як уже пора йти до школи, працююся з Ним ось так:

— «Хотівби я з Тобою довше розмовляти, Ісусе мій, але мушу йти до школи. Не забуду Тебе ніколи і буду вчитися для Тебе. Отець казали, що праця є також молитвою, коли працюємо для Тебе.»

В школі, як діти бавляться по науці, стараюся належати до цієї громади, що забавляється по стороні каплиці, а це тому, щоби бути ближче Ісуса.

На проході гляджу за церквами і тоді ви-таю Ісуса. В ліжку звертаюся в сторону церкви.

Ходіть до Мене, кохані діти; Лучем любови Я вас огрію,
Я вас так люблю, як сонце квіти. В красу лілії вас приодію;

Радостью сповню ваші серденька —
Бо над все Мені душа щиренька.

Як то буде гарно, гарно в небі, коли все будемо з Богом. Але де мій татко буде тоді? Прошу Вас, Отче, моліться за нього.

Петрусь.

Петрусь жертвує себе за батька.

Падолист, 1912. р.

Сумно мені, бо Господь не хоче навернути тата. А чейже прошу Його щодня, ранком при св. Причастю, підчас молитви, в школі, всюди. Але вчора подумав я собі, що треба трйох річий, щоби навернути грішників: молитви, віри й терпіння. Правда, Отче?

Багато я молився і проповідував навіть віру, але ще не терпів.

Тому просив я Ісуса, щоби дозволив мені терпіти, щоби лише татко навернулися. Вони прочитали книжки, котрі Ви їм, Отче, прислали, але сказали, що таки не будуть молитися.

Дуже ми нещасливі і мама частенько плачуть.

Петрусь

Грудень, 1912. р.

Здавалося мені, що в неділю по св. Причастю Ісус так говорив до мене:

— Хочеш умерти, щоби тата навернути?

— Так, — відповів я.

— Але будеш багато терпіти.

— Добре, як поможеш мені, добрий Ісусе, хочу. Тепер я готов умерти. Але може згрішив я, даючи на це свою згоду без дозволу.

Чи зле зробив я, Отче?

Татка перенесли і ми випроводжуємося
звідсі за місяць.

Петрусь.

Чистий, мов ледія.

Січень, 1913. р.

Отець парох скликали нині збори нашого товариства, так як це роблять що місяця.

Насамперед спитали Пан-отець, скільки хто членів приєднав у кожному кружку.

Перший кружок, кружок щоденного св. Причастя, побільшився о половину. Я приєднав шістьох членів.

Потім говорили нам Отець парох, про нашого опікуна св. Йосифа, який то він був святий та чистий. Мені здавалося, що Ісус питав мене, чи й я також хочу бути все невинним так, як святий Йосиф і чи це Йому обіцюю.

Я відповів, що з великою охотою і обіцяв Йому це. Я дуже щасливий, що можу так цілком віддати себе Богу. Коли Ви, Отче, позволите, буду повтаряти цю обітницю щодня по св. Причастю.

Петрусь.

Позвольте дітям прийти до мене.

(В гостині в отамана, Петрусь навчає пань).

Лютий, 1913. р.

Ми покинули дотеперішнє місточко і мешкаємо вже в іншій місті. Дорогенький Отче, дуже сумно мені, бо тут цілком інакше. Нема

наукова бібліотека

Львівська бібліотека

АН УРСР

345

630.

товариства св. Причастя і ніодна дитина не приступає щодня до Ісуса Христа.

Найбільше побожні йдуть раз на місяць. Ледви ми перебули тут тиждень, як Отець парох покликали мене й маму по Службі Божій до захристії. Я дуже боявся.

Отець парох гляділи на мене хвилину, а потім сказали до мами:

— Мушу Вам сказати, що всі дивуються тут дуже Вашому поступованню. Розуміють, що Ви самі себе приневолюєте до щоденного св. Причастя... але цього що Ви щодня ведете свою дитину до Господнього Престола, ніхто не може зрозуміти, а дехто й гіршиться тим. Чи Ви думаєте, що Ваш син свідомий того, що він робить?

— Так мені здається; впрочім це не я його намовила причащатися щодня, але він мене.

— Скільки йому літ?

— Вісім.

— Чомуж ти хочеш що дня причащатися, Петрусю?

— Щоби владувати Ісуса і Святішого Отця.

— І чому ще?

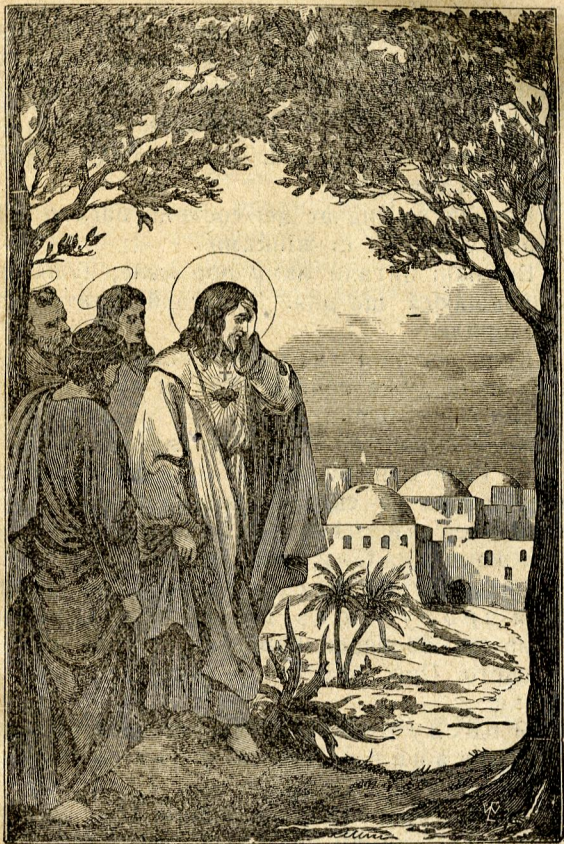
— І ще тому,... щоби тато навернулися.

Отець парох не відповіли зараз. Щойно по хвилині промовили:

— Отже добре, Петрусю, приступай й далі до св. Причастя. Коли наш Папа Пій X. тебе до цього заохоче, я не маю права відраджувати тобі.

Ми вийшли дуже вдоволені.

Петрусь.

Ісус плаче над Єрусалимом, котрий Його не хотів прийняти, так само плаче над душами, що Його відкидають.

Дописка. Завтра йдемо на чай до пані отаманші. З цієї нагоди мама дали мені зробити гусарський однострій. Він цілий червоний.

15-го марта, 1913. р.

Я трохи нездоровий. Перестудився, йдучи до пані отаманші.

Бачили ми підчас цієї гостини багато військових старшин із жінками.

Всі пані питали маму про мене; чули, що я причащаюся щодня. І довго й багато про це говорили.

Коли всі пані так розмовляли, я глянув на маму; вони дуже почервоніли; я помітив, що готові були заплакати.

Коли скінчили, промовили мама лагідно:

— Годі мені відповідати на всі Ваші закиди; лишаю це священикам і вченим. Для мене мав значіння тільки один вироз: послух. Святий Отець так хоче, щоби діти причащалися від хвилі, коли зрозуміють, що роблять. Накладав на нас обов'язок привести їх тоді до Господнього Престола, о скільки це можливе щодня.

Я послушна. Ось і все. Не мені судити й ганити Святого Отця і церкву.

— Прегарно! моє признання Вам, Пані — сказав тоді отаман, що власне наблизився.

А потім звернувся до мене:

— Ходи сюди, Петрусю, і виложи катехизм оцим паням.

— Хто приказує Церкві?

— Святіший Отець, Пане отамане.

— Добре, маленький.

— Це найкраща відповідь на Ваші сумніви, Пані.

— Де булиби ми військові, жовняри, якби було дозволено критикувати наші прикази якомунебудь рядовикови. А чейже ніодин з нас, отаманів не є непомильний, а Папа є. Ти відважний, Петрусю, треба такого хлопчика приголубити.

Я поцілував його радо.

Чув я, як говорив до тата, що одягалися в сінях:

— Пожелатиби Вам, Пане сотнику. Маєте сина, що ніколи не осоромить Вас.

На вулиці взяли мене тато за руку і сильно її стиснули. Я зрозумів, що вони вдоволені.

Тогож вечера змовив я молитву за отамана, що був такий добрий для мене.

Цілую руці.

Петрусь.

Щоденне св. Причастя за всяку ціну.

20. марта, 1913. р.

Любий Отче!

Почалося знова все те на ново.

Ті пані були в нас у четвер і дорікали мамі дальше за це, що я з ними щодня причащаюся.

Але цим разом не було кому мами боронити.

Тому й тато стали дуже гнівні зараз по відході гостей. Вони так казали:

— Осмішуєш тільки себе й мене. Коли те все скінчиться?!

Мама стали плакати. Я сказав татови тоді, що прочитав був у своїй малій книжочці.

— Тату, чому мені кажете що дня їсти?

— На це, щоби ти поживився!

— Отже, таточку, я хочу також дати що дня корм і душі й тому що дня причищаюся.

Не сказали мені нічого, але пішли до своєї кімнати, не приголубивши мене. Ми дуже нещасливі.

Мама пішли за мною і сказали, обгортаючи мене накривалом в ліжечку:

— Видиш, Петрусю, всі кричать, а як не перестанемо, будуть нам чимраз більше дорікати, а тоді тато буде справді гніватися.

— Це правда, мамочко, але можемо причащатися в парохіяльній церкві в неділю, а в інші дні йти до інших церков; є їх шість; то в кожній можемо бути раз на тиждень. Я встану дуже радо трохи ранше.

Мама поцілували мене щиро і сказали:

Так, Петрусю. Зараз завтра підемо до іншої церкви. Проси свого Ангела Хоронителя, щоби нам поміг.

Від того дня, встаю чверть години скорше та йдемо що дня до іншої церкви.

Працюй і молися, оце є дорога
Вона заведе тя до Господа Бога.

Любий Отче! Як це тяжко малим дітям приступити ближче до Ісуса... всі ставлять тому перепони.

Петрусь

В небесну славу.

»Той станеться причасним небесної слави, хто відважно боровся«.

Коли зерно дозріє, приходять Ісус і ховає його до стодоли, щоби ворог у ночі не закрався і не засіяв між зерно кукілю.

Коли жовняр боровся відважно, приходять Вожд і кладе вінець на голову йому... Петрусь боровся відважно, всіма своїми силами, щоби стати вірним Ісусови.

Й оце стається учасником слави.

Петрусь на смертній постелі.

Любий Отче!

Пишу до Вас коротеньке слово олівцем і в ліжку.

Мама пішли на Службу Божу з Івасем і Оленкою. Не приступаю нині до св. Причастя... Не буду вже причащатися що дня.

Сам лежу в своїй кімнатці. В п'ятницю, по св. Причастю, мені знову здавалося, що Ісус говорить до мене:

— Петрусь, чи ти все готов умерти, щоби твій татко навернувся?

• — Так, відповів я.

Потім я молився ще, щоби мені Бог по-
зволив дуже терпіти за тата.

Вечером, по повороті зі школи, дістав я
вибух крові, і те саме повторилося й на дру-
гий день і на третій. Прийшов лікар, а коли
відійшов, мама приголубили мене й заплакали.

Потім сказали Івасеви, що підуть усі спіль-
но до св. Причастя, щоб я лише виздоровів.

Але я не хочу бути здоровим;
хочу вмерти й піти до Ісуса, щоби
навернув тата. Терплю дуже, але тішуся
з того, бо й Ісус терпів задля навернення
грішників.

Як умру, то помоліться за тата.

До побачення в небі.

Петрусь.

Душа тужить за небом.

Ось я ще на цім світі.

Але не можу вже писати, тому Івась пише
цей лист за мене.

Йду вже до Ісуса. Це вже не довго по-
триває, чую виразно. Якже я тішуся. Коли я
на самоті, співаю місійну пісню. Там у небі
буду дуже щасливий.

Мати Божа, зоре ясна,
Діво Пресвята!
Покажи нам, що Ти наша
Мати всеблага.

Щось мене дуже болять груди, але ніколи не був я такий вдоволений, як тепер.

Були в мене Отець парох.

Питався, чи це правда, що я причащався що дня в іншій церкві. Сказав я їм, що так.

— Чомуж ти так робив, Петрусю?

— Щоби радувати Ісуса і щоби тато на-вернулися.

— Ти так дуже хочеш, щоби вони на-вернулися?

— Дуже! І тому просив я Господа, щоби позволив мені вмерти.

Отець парох заплакали і вийшли, не кажучи вже ні слова. Я не смів їх просити, щоби запричащали мене, але буду просити Ісуса, щоби сказав їм це.

Як Ісус прийшов до Петруся.

Любий Отче!

Здається, що мені ліпше. Я був би навіть написав до Вас олівцем, але Івась не хотів, то я диктую йому.

Отець парох прийшли до мене зараз на другий день.

Думав я, що будуть гніватися на мене, але вони узяли мене за руку і промовили:

— Чи ти рад би Петрусю й тепер ще приймати Ісуса?

— Навіть дуже, Отче парох.

З свіжою весною
І цвіток красою,
Ісусе, Тобі віддаю
Душу й серденько
Й молю щиренько,
В любові Твоїй хай жию!

— Добре. Буду тебе причащати кожного ранку. Зачнемо завтра. Молися за мене, Петрусю!

Прийшли на другий день дуже рано. Мама всюди поуставляли цвітів; Івась і Оленка молилися, клячучи і тримали свічки в руках. Татко були дуже зворушені, клякнули навіть і здавалося мені, що вони також моляться... Отець парох приготували мене до св. Причастя, потім помогли мені відмовляти молитву подяки. Коли сказали: »Молімся за тата й маму!« я зиркнув на тата; вони прикрили очі хустиною.

Пополудні вернули Отець парох знова:

— Петрусю, що треба зробити, щоби захотити дітий до частого, а навіть щоденного св. Причастя?

— Треба заложити товариство частого св. Причастя.

— Добре, Петрусю, я візьмуся до цього. Молися за мене. Завтра принесу тобі знов Ісуса.

Тоді мама промовили:

— Не трудіться, Отче. Отець сотрудник молодший, може Вас заступити.

— Ні, ні, ще до мене належить давати примір, відповів, — хочу, щоби всі дізналися про це, як дуже я бажаю кормити душі моїх дітий, так як Ісус і Святий Отець бажають цього, щоби маленьких накормити. О, тепер я дуже добре розумію любов Христа до маленьких.

Попращалися зі мною і вийшли.

Петрусь

Останній лист і останнє бажання.

Любий Отче!

Ісус хоче зіслати на мене всю радість, заки помру.

Отець парох заклали товариство частого св. Причастя. І сказав також, що Оленка, яка тепер має сім років, перший раз буде причащатися у Великий Четвер.

Тепер ходить мені тільки о тата.

Просив я Отця пароха, щоби молилися за них і вони це зробили. Відмовили за татка цілу вервицю. Може мене вже не буде, як татко навернуться. Але буду їх видіти з неба. Складаю Богу цю жертву. Здається мені, що це вже останній мій лист, бо вже цілком не сплю й усе кашлаю через цілу ніч..

Петрусь.

Дуже буду молитися в небі за Вас, Отче, і за наше товариство.

— — —

„Бо їх є царство небесне“.

Як Петрусь помер?

(Лист Петрусевого батька).

Великдень, 1913. р.

Всечесніший Отче!

Спішу звістити Вам сумну вістку.

Наш ангел полетів до неба.

Нема вже Петруся між нами.

Терпів страшні муки через останній місяць.

Терпів так, як тільки святі вміють терпіти. Ні разу не чули ми його зойку.

Ніхто не помітив у нього найменшої тіни нетерпеливості.

Отець парох що дня причащав його. Ця хвилина, якої так вижидав серед довгих безсонних ночей, була для нього вступом до неба.

Лице його ясніло радістю вже на відгомін кроків священника.

В його очах блистів промінь Бога. І цей образ здається виднів цілий день у його душі. Стрчав я його звичайно, як молився, а коли радив я йому відпочати, відповідав:

— Татку, відпочиваю, розмовляючи з Ісусом.

Про щож ти з Ним говориш?

Про Вас.

Коли мати сказала йому в день смерти, що розпічне другу дев'ятницю за його uzдоровлення, заплакав:

— Мамочко, не перешкаджайте мені вмерти, хочу вмерти, щоби татко на вернулися.

І вмер у Великий Четвер рано.

Оленка якраз перший рдз причащалася.

Петрусь приголубив її щиро, потім сам приготував до свого останнього св. Причастя.

Перепросив мене за весь непослух, яким мене колинебудь загнував. Я мав охоту сказати йому:

— Дитино, то не ти в мене, а я в тебе повинен просити прощення.

Сльози тиснулися мені до очий. Мати, Івась і Оленка плакали також. Так само й Отець парох.

Один тільки Петрусь остав спокійним, свобідним і потішав усіх. Конання почалося тоді, як дзвони скликали людей на Службу Божу.

Здавалося мені через якийсь час, що Петрусь кличе мене до себе. Я прихилив своє ухо до його уст. Шепнув мені:

— До побачення, тату... в небі... То за Вас...

І віддав Богу духа, стискаючи висохлими рученьками свою місійну вервицю.

Зараз по смерті лице його стало таке погідне, начеб впав на нього промінь із неба. Всміхався наш синок. Незбагнений спокій обняв його бідне тіло, що виснажене терпінням повинно було подобати на страшний кістяк. Тоді мав я вражіння, що це частина Божої краси відбивається в ангелику, якому я негідний бути батьком.

Я, що не молився від двадцяти літ, не вірив — так мені принайменше здавалося, — я впав при ліжку на коліна.

Молився я, плакав, ридав... не над ним, а над собою.

Благав я прощення в Бога й у мого ангелика, за цілий ряд гріхів, які я поповнив у своїм життю. Якийже сором узяв мене, коли побачив я себе таким малим супроти величі свого сина! Чув я себе негідним цілувати це вибране ество, я грішник окаянний.

І сама думка, що я маю лишитися з ним через ніч із лихою совістю, була мені невиносима. Відчував я щось, наче сором проклятих, що стають в обличчю Божої чистоти на страшому суді.

Вкінці втік я, побіг шукати пароха й висповідався перед ним із усіх своїх гріхів. І тоді щойно почув я себе менше негідним перебувати близько своєї дитини і цілувати її. Спав Петрусь в одінню першого Причастя серед китиць білих лелій. На колінах підніс я свою душу до нього, щоби її благословив і взяв у свою опіку.

Йшли ми за малою домовиною, а всі дзвони дзвонили на Воскресення.

Наш похід був більш подібний до радісного свята побіди, як до сумного похорону.

Всі діти в парохії взяли в нім участь, прибрані в убрання першого св. Причастя. Плакав я, але в сльозах моїх менше було суму, як радости глибокої, нової, повної спокою.

На кладовищі громада маленьких оточила гріб. А коли перша грудка впала на домовину Петруся, промовив Отець парох: »Я надто зворушений, щоби вповісти це, що відчуваю. Але змовмо, дорогі діточки, спільно молитву і подякуймо Богу за велике діло, яке довершив у душі вашого товариша. Ласка не глядить на літа, щоби піднести своїх вибраних до святости. Щоденне св. Причастя вчинило нашого Петруся апостолом і мучеником.

Нехайже він буде нашим апостолом і нехай з неба дає нам усім, вам і мені, вашому пастиреви, більше розуміти бажання Господа Ісуса, бажання, щоби вас зберігти для Себе, усовершенити через щоденне св. Причастя».

Моліться за нас, Отче, моліться особливо за мене, щоби я міг стати менше негідним цього, котрому я дав тільки життя тіла, але котрий мені дав життя душі.

Батько Петруся.

Як Петрусь своєю смертю урятував батькови життя?

Май, 1913. р.

Дорогий Отче!

Оце ще раз приходить заняти коло Вас місце батько того, котрого нема вже між живими.

Нема! Чи це пригоже слово?

Я ніколи не чув себе так близьким до нього, як тепер.

На Великдень по св. Причастю, першому в цій новій добі мого життя, яке випросив мені Петрусь своєю смертю, я відчув у глибині душі немов виразний голос, голос моєї дитини: «Ти повинен від нині заступати мене при Ісусі.» Я старався не розуміти цього, але цей голос роздирав мені серце й рівночасно наповняв його радістю. «Ти повинен заступати мене що дня при Ісусі; я досить дорого відкупив твоє навернення й хочу, щоби воно було повне.»

Цей заклик трівав кілька днів і ставав чимраз більше настирливий в ранню пору, коли то Петрусь ішов до св. Причастя.. Вкінці я повинувався.

З того часу йду що дня до церкви, щоби зайняти при Господньому Престолі місце, полишене Петрусем.

І цею постановою я здобув собі в кінці душевний спокій.

Маю тільки одно бажання, а саме вступати в сліди мого синка, ступати поволі по вузкій стежці спасення, зміряти тихо й повільно дорогою жертв і самовідречення, котру він перейшов весело і скоро, бути учеником того, для котрого я повинен був стати вчителем.

Згадайте в молитві про мою бідну душу.

Д'Ерель.

„Діти просили хліба.“

Апостоли дитячого св. Причастя в позамогильному життю.

Петрусь заснув.

Лежить він на зеленому узгір'ю, з котрого видно море.

Спить там, де дітей пильнують ангели. Над його могилою розіпняв рамена червоний, камінний хрест, а рожа, що хилиться до нього, прикрашує гріб що весни своїм пахучим цвітом.

На гробі вирізблено чашу зі святими Дарами і просьбу Приятеля дітей:

Позвольте дітям прийти до мене
І не бороніть їм,
Бо їх є царство небесне.

Понад чашею вирізьбив каменяря після
звичаю рівець, у який стікає вода а птахи,
що гніздяться на близьких деревах, пють воду
в горячі дні на могилці Петруся й любо щебе-
тають.

* * *

Петрусь просить телер Небесного Вітця,
щоби памятав про братчиків, яких покинув на
землі. Так говорить Петрусь до Вітця дітей:

»Ти, що даєш пташкам краплини води,
якої багнуть в горячі дні, Ти, що маєш у своїх
сусіках пшеницю, якою кормиш що дня своїх
пташенят, не дай умерти з голоду ді-
точкам, що кличуть до Тебе стуже-
ною душею. Ти, що вбираєш пільні лілєї
і чаші їх вмиваєш небесною росею, збережи
також чистоту маленьких душ силою Ангел-
ського Хліба.

Посилай їм усе священників, котрих руки
не пожалують їм поживи. Дай їм матерей, що
розуміють ті святі обовязки.

Вислухай, Учителю молитвидіто-
чок, що »благають хліба« і нехай
не буде вже сказано, що »не було ні-
кого, хто давби їм його.«

От таку молитву проказує Петрусь у небі.
І Ангели Всевишнього мовлять за ним: »Амінь,
Амінь.«

Додаток

Люба Дитино!

Хочеш так, як оцей малий Петрусь, дістатися до Божого царства? Слухайже, Ісус сказав: «Пустіть до мене маленьких оцих, бо їх є царство небесне!» Він думав тоді також і про Тебе. Ідиж усе простою дорогою щодня до Нього. Цим Він дуже втішиться, бо Ти станеш доброю, побожною і щасливою дитиною так, як малий Петрусь. Робиж так, як цей маленький і будь його союзником. Пристань до »В сесвітнього Евхаристійного Союзу«.

Цей Союз хоче від тебе тільки, щоби ти раз у тиждень, або раз на місяць, або хоч три рази на рік приступав до св. Причастя і це Причастє жертвував у наміренню Союзу. Евхаристійний Союз має зєдинити в собі через св. Причастя католиків цілого світа, хоче їх погодити зі собою, а також помагати, щоби незєдинені христіяни і нехрещені люди дійшли до правдивої віри.

Ти, любя Дитино, робитимеш також це велике діло, як ходитишеш в означний час до св. Причастя і як ще до того щодня будеш ось так молитися:

»Ісусе наш, з Тобою і через Тебе жертвую Небесному Отцеві всі Служби Божі і Причастя нинішного дня для злуки католиків цілого світа, для нового зєдинення розділених христіян і для приєднання нехрещених до св Церкви. Амінь.«

А коли Ти ще приєднаєш собі до товариства чи то своїх родичів, чи кого з рідні, або товаришів, то ще більшу радість справиш малому Ісусови та й заслугу будеш мати велику перед Богом.

А як Вас так кількох збереться, що хотять на-
лежати до «Евхаристійного Союзу», то попросіть сво-
його Отця Пароха, або Отця Катехита о пораду. А мож-
на хто хоче, написати також просто до Львова, де
є Управа Евхаристійного Союзу і подати своє ім'я та
назвисько.

Адресується так:

Евхаристійний Союз, Львів, ул. Коперника 36.

За цей Союз пише також цікава газетка для мо-
лоді і дітей, яка називається: Н. Приятель. Ця га-
зетка виходить що місяця і замовляється по адресі:

Наш Приятель — Жовква.

В Америці: Orphanage Book Store 832 N. 7-th St.
Philadelphia, Pa.

О с і д о к «Всесвітнього Евхаристійного Союзу» Відень: Wien
IX. Canisiusgasse 16.

Орган: «Eucharistischer Völkerbund».

ІНШІ ЦІКАВІ КНИЖЕЧКИ, ЯКІ ВЧАТЬ ЛЮБИТИ ІСУСА В НАЙСВЯТІЙШІЙ ЕВХАРИСТІЇ

є сл і д у ю ч і:

Голос Ісуса

Христос між нами

Евхаристійний Союз (друкується)

Для Пан-отців і всіх, що займаються вихо-
ванням молоді надається брошура: **Християнська
організація молоді.**

Всі тії книжечки можна набути по адресі:

Видавництво «Добра Книжка»

Львів, ул. Содова, 4.

Молитва перед св. Причастям.

Ісусе, Ти хочеш, щоби ми, маленькі прийшли до Тебе. Ти кличеш мене. Оце й приходжу до Тебе: благослови мені, як Ти благословив дітонькам.

Та не в усім ішов я за Тобою, Ісусе; прости мені. Прости мої провини.

Приходжу до Тебе Ісусе, як ці хорі, котрих ти вилічив. Промов слово і здорова буде моя душа.

Приходжу до Тебе, Ісусе, як ці сліпі. Ти зробив їх видючими. Зроби так, щоби й я побачив гидоту гріха і красу чесноти; щоби я побачив, як великим, добрим і любим Ти єси. Дай мені завсігди мати Тебе перед очима, бо Ти є світлом світа.

Приходжу до Тебе, Ісусе, як ці глухі. Ти вчинив, що вони почули. Відчини моє ухо, щоб усе слухав я Твоїх слів і йшов за ними. Ти Пастир добрий; я хочу бути Твоїм ягнятком, що чує завсігди Твій голос.

Приходжу до Тебе, Ісусе, як ці криві каліки. Ти вчинив, що вони встали й ходили. Зроби й мене моторним та радим творити Твою волю, йти Божими стежками.

Приходжу до Тебе, Ісусе, як ті прокажені. Ти вилічив їх страшну недугу. Очисти й мене

від прокази гріха, зроби мою душу здоровою й гарною.

Приходжу до Тебе, Ісусе, як ті голодні, що Ти їх накормив. Накорми й мою душу Твоїм святим Тілом, щоб не ослабла вона на дорозі, а стала кріпка й сильна.

Ісусе, прийди до мене, щоб жив не я, а Ти в мені.

Увійди в мене, Ісусе, й остань у мені. Амінь.

Молитва по св. Причастю.

Ісусе, для Тебе живу,
Ісусе, для Тебе умру,
Ісусе, Твоїм я в щерть
В життю і в смерть

Мій Ісусе, Тобі честь віддаю; Ти мій Господь і Бог мій.

Мій Ісусе, дякую Тобі, що Ти знов прийшов до мене. Зістань на все в мені.

Мій Ісусе, люблю Тебе над усе. Жертвую Тобі своє серце. Хочу бути Твоїм тепер і у вічності.

Мій Ісусе, благослови і мені тепер, як благословив дітонькам. Дай мені полюбити Тебе цілим серцем. Дай, щоб я став добрим, слухняним, пильним; щоб ніколи не зробив смертного гріха і прийшов до Тебе в небо.

Мій Ісусе, хочу все йти за Тобою й Тобі в усьому подобатись. Амінь.

Ісусе любий, Спасе мій,
Хай завсігди я буду Твій;
І не будячча, а гарний цвіт
Хай буде ранок моїх літ.

Люба Мати Божа, вчини, щоб я став Твоєю доброю дитиною й завсігди любив Ісуса.

Святий Йосифе, хорони мене.

Святий мій Ангеле Хоронителю, веди мене завсігди правою дорогою.

Всі Ангели й Святі, просить за мною, щоб я прийшов до Вас у небо вічно славити Ісуса Амінь.

Молитовка віри, надії і любови.

Ісусе добрий, вірю в Тебе.

Ісусе добрий, надіюсь на Тебе.

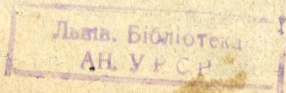
Ісусе добрий, люблю Тебе з цілого серця.

Молитовка жалю та перепросьби.

Ісусе добрий, жаль мені, що я заслужив на кару від Тебе.

Ісусе добрий, жаль мені, що я образив Тебе і засмутив Тебе гріхами.

Ісусе добрий, змилосердись наді мною і прости мої гріхи.

Шмідт: Геройська любов — опов.

Уайзмен: Фабіоля — повість.

Уайльд О.: Зоряний хлопчина, з обр.

Буш В.: Максим і Марко, з обр.

— Нечемне вороня, з обр.

Білоусенко О.: Пригоди Вовка, з обр.

Хронович В.: Пригоди лиса, з обр.

Маковей О.: Пригоди горобчика, з обр.

Фільгеленес: За вітчину, з обр.

Вільшенко Я.: Чорнокнижник з Черногори,
з образками.

— Укр. нар. казки з обр.

Гавф: Казки 2 томи з обр.

Бехштайн: Казки 2 томи.

Грім: Казки з обр.

ДІТОЧИЙ ТЕАТР

Ваврисевич М.: Лісова казка.

Товпліс Г.: Дарунки русалок.

Вільшенко Я.: Червона шапочка.

— Коник стрибунець.

Верховинка: Іменини Влодка.

Софронів В.: Печери

Лукашевич К.: Бунт ляльок.

Полянський В.: Дядько Тарас.

та багато інших книжок (казки, байки, оповідання, повісти, ілюстровані видання, образки Святих, молитвенники т. и.). При замовленні треба долучити 500 мп. на пошту; при замовленнях за післяплатою треба вислати задаток 1000 мп. Усі замовлення слати на адресу:

Літературно-Видавничий Інститут

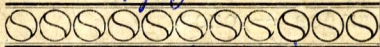
»ДОБРА КНИЖКА«

Львів, ул. Содова 4.

Труд 20 коп

345

РА

(1986)

Кожда українська д
повинна передплачувати й чита
газетку, яка називається:

„НАШ ПРИЯТЕЛЬ“

Наш Приятель, це найбільше поширена і найбільше люблена газетка для молоді і дітей, — а приємно читає її також і старший. Розходиться всюди: в Європі, Америці, Канаді, Бразилії ітд.

Наш Приятель, це також найтанша газетка, два, або й три рази танша від інших.

Наш Приятель, поміщує гарні оповідання, стишки і поучення; приносить кожному радість і втіху.

Наш Приятель повинен бути в кожній українській хаті і в руках кожної укр. дитини.

Передплата вносить на 1/2 року в Америці 25 центів, на Угорській Укр. 6 чеських корон.

Н. Приятеля записуйте по адресі:

— Наш Приятель — Жовква. —

В Америці: Orphanage Book Store
832 N. 7-th Str.
Philadelphia, Pa.

Можна дістати всі числа від початку.

РА 345

А. Бесіер

Малий Петрусь